

Krisztusban szeretett Gyászolók!

István halála gyászba borította szívünket. Hozzátartozói, barátai, kollégái, diákjai szívét. Hihetetlennek tűnt a halálhír. Körülvették Őt a halál kínjai, az alvilág fájdalmai, s ezek a fájdalmak szívünket is bénítják. Azonban tudjuk, hogy életünkben és halálunkban is egyaránt az Úr vagyunk, aki valóban nagy Isten, nagy Király mindenek felett, akinek kezében vannak a földnek mélységei, és aki a hegyek magasságára letekint. Akié a tenger és aki alkotta azt, és a szárazföld is az ő keze alkotása. Ezért esedezünk az Úrhoz, ki minket alkotott, mert az ő műve vagyunk és legelőjének nyája.

István nagy tehetségű ember volt, tehetsége különösen az énekléshez és a zenéhez kötődött. Saját erejéből igen magasra jutott szakmailag. Több neves kórusban is énekelt, tagja volt a Capella Theresianának, a Schola Hungaricának, a Fővárosi Kántorátus szolgálatában is részt vett. Egyértelműen elkötelezte magát a katolikus énekkultúra, a gregorián, az orgona, az igaz művészet értékei mellett. Munkahelyein is megbízható volt, akár tanárként a Práter utcai iskolában, vagy legutóbbi munkahelyén tisztviselőként. Nem volt könnyű élete, de sohasem panaszkodott. Mosolygott, sokaknak segítsége és támasza volt.

És hát Komárom, az egyházzenei tanfolyam. Alig akadt ember, hogy eljöjjen, ő mindig eljött lelkesen, óriási lendülettel, odaadással. Nem számított neki, hogy mennyi fizetést kap érte. Jött Komáromba, hogy tanítsa a felvidéki fiatalokat az egyházzene kincseire, naponta velük énekelt a kórusban, a zsolozsmán és a szentmiséken. Nem várt érte elismerést, nem is kaphatott senkitől, mert ez egy alulról szervezett tanfolyam volt, amelyet a lelkesedés és az áldozatkészség tartott össze az elmúlt 12 évben. Benne volt az ő áldozata is. Egyedül a növendékek szeretete volt az elismerés számára. Ez pedig nem kis dolog. Esténként a vacsora közben, a nap minden terhe mellett —hiszen rekkenő hőségben, reggeltől estig tanítva, kifáradva jutottunk az esti vacsorához— mégis elmondhattuk, hogy az év legjobb napjait élhetjük át közösen.

Kedves István —mert így szeretted, hogy szólítsunk—, köszönjük, amit a felvidéki kántorokért tettél. Kedden zsolozsmát és szentmisét fogunk felajánlani Érted a fiatalokkal.

Amikor István barátunk testének, amelyben halhatatlan lelke lakozott megadjuk a végtisztességet, amikor ezt a testet eltemetjük szülőfalujában, akkor nem feledjük a hívő Jób szavait. „Földből alkottál engem és emberi testet adtál nekem, támassz fel Uram, Megváltóm az idők végén.” Jób szavaira az Isten egyszerűen Fia adta meg a választ, aki a naini ifjú és Lázár feltámasztásában megmutatta isteni hatalmát, s aki saját feltámasztásával megmutatta a hozzá tartozó teremtmény sorsát. Krisztus alászállt az alvilágba, hogy megvigye a megváltás örömhírét az igazak lelkeinek. Teste feltámasztásával és megdicsőülésével megmutatta testünk sorsát is, a feltámasztás és a mennybemenetel eseményével szélesre tárta az örök élet kapuját.

Hisszük, hogy egyedül Krisztus Jézus által lehet és van István testvérünk lelkének reménye a örök életre, és testének reménye a feltámadásra és a megdicsőülésre. Váltásunk áldozata, amelyet az imént felajánlottunk érte a templomban legyen lelkének javára, könnyülésére, legyen szabadítója a tisztulás közepette.

Kérjük a Boldogságos Szűz Máriát is, Szent Mihály arkangyalt, Isten anyáit, Szent István első vértanút és Szent István királyt, hogy könyörögjenek érte. Egyesüljön imádságunkkal a hívek imádsága, a mi imádságunk is, és kiáltuk háromszor: Kyrie eleison, Kyrie eleison, Kyrie eleison.

István az elmúlt években ezt az első júliusi hetet általában Komáromban töltötte, az egyházzenei tanfolyam tanáráként. Szinte minden évben tartottunk egy napot, amikor a halottak zsolozsmáját és gyászmiséjét énekeltük. Úgy tartottuk, hogy ez hozzátartozik a kántori szolgálathoz, és mintegy felkészülés is arra, ami ránk vár. Nem sejtettük, hogy ilye hamar eljön számára az óra. A római misekönyvben találunk egy misét *pro bene moriendi*, a jó halál kegyelméért, vagyis azért, hogy az Úrban megnyugodva, órá bízva magunkat távozhasson lelkünk e világból.

Nyugodjon tested békességben és lelked is találja meg nyugalma az Úrban. Pillantsa meg az örökkévaló Világosságot, lakjon az Úr házában örök időkn át, legyen része a mennyország boldog örömeiben és a mennyei liturgia örök ünnepében.

E kívánsággal búcsúzik Istvántól családja? Édesanyja, nővére Szilvia, öccse Gergely, sógora Imre és kedves kis unokahúga (Szilvia leánya) akivel annyit játszadozott: Adrienn. És minden rokona, kollégái, diákjai, barátai.

Requiescat in pace.

Józsa Attila galántai plébános búcsúbeszéde